

Ragnar förblir en folkhemsk trägubbe

Sveas son, Ragnar Johansson är vanlig. Alldeles vanlig. I det svenska folkhemmet. Och det är i sig ett problem. Inte för honom, men att ha en så vanlig man som huvudperson blir lite småtrist. Även om Lena Andersson försöker levandegöra alla hans funderingar och ställningstaganden, blir teoretiserandet knöligt och ibland långsökt, och det sker för lite av utveckling. Livet fortskrider, barnen växer, blir obegripliga och försvinner. Men i och närmast Ragnar står livet ändå stilla.

Kanske är det meningen. Som en belysning av Folkhemmet som en alltför trög process. Men att Ragnar snarast blir "folkhemsk"? Det kanske varken är att ge honom eller folkhemmet rättvisa? Speciellt inte efter alla utförsäljningar av den välfärd det svenska samhället med framgång försökte bygga och värna för alla sina (rekordeliga) medborgare. Ragnar muttrar lite om värden som inte längre respekteras. Men det är svepande och utan botten. Det gör honom ytlig mitt i analysen.

Egentligen tycket jag mera om Elsa, Ragnars dotter, som i första kapitlet försöker få en etnolog att se det unika i Ragnars vanlighet. En fin bild av forskningens stundom helt blinda fläckar. Och jag känner igen moder Svea född Svensson, som får avsluta hela boken: "Vi fick det så bra till slut. Vi kunde inte ha fått det bättre."

Men det hjälps inte, slöjdlärare Ragnar är en trägubbe, hur filosoferande flyhänt Lena Andersson än formulerar sig.

Maria Wallin

Sveas son

Lena Andersson

Bokförlaget Polaris